

Jak se fotografují ČERNÍ KAKADUOVÉ ve volné přírodě

František Brzák
fotograf, cestovatel dobrodruh,
další snímky najdete na webu:
www.fbphoto.cz

Vraceli jsme se z delšího pěšího treku na jihu Austrálie v okolí Jervis Bay a únava při velké vlhkosti a vedru mě hodně zmáhala. Již několik dnů mě hodně zlobilo levé koleno, a protože práškům se vyhýbám, dost jsem trpěl. Přesně si pamatuji okamžik, kdy jsme se rozdělili, a po několika minutách jsem uslyšel volání a viděl jsem, jak pro mě ostatní rychle běží: „Honem poběž s námi, viděli jsme černého papouška!“ No a v tu chvíli bylo po bolesti a únavě. Nejprve jsem si říkal, že to určitě bude nějaká vrána, ale hodně jsem se zmýlil.

Asi deset metrů ode mne – nedostupný sen všech chovatelů, jeden z nejvzácnějších a nejkrásnějších papoušků vůbec – kakadu černý žlutoocasý. Schválně používám tento název, protože je naprosto přesný a v Austrálii používaný, ač vím, že u nás se to moc líbit nebude. Kakadu v ceně dobře vybavené octavie však dlouho neposeděl a zmizel v hustém křoví. Stihl jsem udělat pouze dvě fotografie, což mi připadalo žalostně málo, a v hlavě mi začalo šrotovat: co vymyslet.

První a okamžitá úvaha byla, jak se ukázalo později, naprosto správná:

– ***zůstanu tady sám, abychom je všichni zbytečně neplašili, takže ostatní skutečně odešli k autu a odjeli někam k pobřeží,***

– ***protože jsme před několika dny viděli smrtelně jedovatého tajpana, budu co nejméně chodit mimo cesty, být sám v pralese v Austrálii s velkým výskytem jedovatých hadů není úplně bezpečné. I moje oblečení bylo do tohoto prostředí dost nevhodné – kraťasy, pantofle, a nic víc,***

– z vlastní zkušenosti vím, že všichni velcí papoušci jsou v přírodě hodně zvědaví, takže mě určitě stále pozorují, a až se někde na viditelném místě usadím, mohli by mě přiletět okukovat.

Kakadu černý žlutoocasý (*Calyptorhynchus funereus*)

A tak se i stalo, asi za půl hodiny jsem začal rozeznávat dokonce šest nebo sedm dospělých jedinců kakadu žlutoocasých. Přilétávali postupně ke mně, okusovali různé pupeny, kůru, bobule a zvědavě si mě prohlíželi. Drželi si ode mě asi desetimetrový odstup, což na fotografování bylo perfektní. Protože jsem byl v dost hustém pralese, pobíhal jsem zmateně pod stromy a hledal nejvýhodnější pozici. Navzdory tomu byli však kakaduové v naprostém klidu. Všiml jsem si, že jejich potravou jsou i různé červi a larvy na stromech pod kůrou, kterou velmi obratně odlupovali. Chvilí samostatně hledali potravu a potom se na chvilku slétli a věno-

milý kakadu odněkud snese a společně hoduje s domácí drobotinou. Našli jsme ho asi po hodině na rozlehlé zahradě, kde pospával na suchém stromě, ale když jsem se přiblížil, tak uletěl. Je zajímavé, že divocí kakaduové jsou takřka nebojácní, a tento se zachoval tak rozdílně. Dle mého názoru jsem byl pro něj cizí, a k tomu vzpomínky na zajetí...? Jinak, až na bílé zbarvení, je zcela totožný s kakaduem černým žlutoocasým. Tak snad někdy příště budu mít více štěstí.

Kakadu černý rudoocasý
– u nás je nazýván jako
kakadu havraní
(*Calyptorhynchus banksii*)

V Austrálii se vyskytuje na větším území, ale vědět kde a spatřit ho je také hodně o štěstí. Že se s nimi poprvé setkám na malém ostrově, bylo pro mne další velké a nečekané překvapení.

vali se ptačím něžnostem. Toto se několikrát opakovalo. Musím se přiznat, že hustý australský prales a černí kakaduové vytváří dokonalou atmosféru, která vás hodně pohladí po duši. Při fotografování různých druhů papoušků jsem toho po celém světě již zažil dost, ale toto setkání bylo zvláště emotivní. Po třech hodinách pozorování a fotografování jsem se tiše rozloučil a pomalu odešel na domluvené místo.

Tento druh černých papoušků je velmi vzácný a spatřit ho ve volné přírodě bylo i obrovské štěstí. Svoji radost a fotografický úspěch jsme večer u stanu patřičně oslavili. Mnoho Australanů je za celý život ani nespattí.

Kakadu černý běloocasý
(*Calyptorhynchus baudinii*)

Setkání s tímto dalším druhem černých kakaduů bylo velice krátké, a bohužel také mé poslední při této expedici. Jak jsem si zjišťoval od místních, největší šance spatřit ho ve volné přírodě je na území od města Albany až k městu Augusta, ale výjimečně i jinde v jižní Austrálii. Měl jsem trochu štěstí, že v jedné vesnici, kde jsme se radili ohledně výskytu různých zvířat, jsem navštívil jednoho staršího pána, který kdysi měl tohoto kakadaua jako domácího mazlíka. Pro velký křik ho ale asi po 2 letech pustil do přírody, a dodnes, když nasype zrní slepicím, se

„Tito kakaduové jsou skutečně nejkrásnější v letu. Jejich decentní zbarvení ocasních per je k černé siluetě naprosto dokonalé a vyvážené.“

Několik dnů jsme kempovali na malebném ostrůvku Magnetic Island, kam jsem přijel fotografovat hlavně koaly.

Jednou navečer jsem se vracel do kempu a kousek od našeho ubytování bylo na vzrostlých eukalyptových stromech asi 200 těchto velkých černých papoušků. I když už bylo špatné světlo a tma se kvapem blížila, několik fotografií je ještě přijatelných.

Druhý den před svítáním jsem vyrazil na to samé místo, ale poslední jedinci již odlétali do pralesa za potravou. Nevzdal jsem to a šel jsem je hledat, a hned za vesnicí v ohradách pro koně jsem uviděl černé hlavičky v trávě pod keři, jak hledají spadaná semena a bobule. Zajímavé je, že v podvečer na stromech byli dost hluční, a nyní naprosto zticha. Vůbec se nebáli, a když jsem je chtěl vyfotit v letu, musel jsem je doslova vyplašit zatleskáním ze vzdálenosti asi tří metrů.

Nejhezčí jsou skutečně v letu. Jejich decentní zbarvení ocasních per je k černé siluetě naprosto dokonalé a vyvážené. Nikdy neletí vysoko, opravdu jen nad korunami stromů. ■

Pokračování článku najdete v příštím čísle časopisu PAPOUŠCI 5-2014

Kontakt na autora:
František Brzák
wildlife fotograf
E-mail: brzak@fbsystem.cz

www.fbphoto.cz

